

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: CEMEX Cement, a.s.** [dříve Holcim (Česko) a.s., člen koncernu], IČ: 150 52 320, se sídlem Tovární 296, 538 04 Prachovice, zastoupené JUDr. Jiřím Černým, advokátem, se sídlem Na Ostrově 28, 580 01 Havlíčkův Brod, proti **žalovanému: Českému báňskému úřadu**, se sídlem Kozí 4, 110 01 Praha 1 – Staré Město, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2014, č.j. SBS 14078/2014/ČBÚ-22,

t a k t o :

- I. Žaloba se o d m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni s e v r a c í zaplacený soudní poplatek v částce 3.000,- Kč. Částka 3.000,- Kč bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 14.7.2014 podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2014, č.j. SBS 14078/2014/ČBÚ-22, jímž bylo rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „Obvodní báňský úřad“) ze dne 19.4.2013, č.j. SBS/06834/2013/OBÚ-04/2, kterým byla na žádost žalobkyně povolena hornická činnost podle Plánu otvírky, přípravy, a dobývání výhradního ložiska štěrkopísku v dobývacím prostoru Dobříň z února 2013, zrušeno a věc byla Obvodnímu báňskému úřadu vrácena k novému projednání.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné

činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného, než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří ustanovení § 68 písm. e) ve vazbě na ustanovení § 70 s.ř.s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ustanovení § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

V daném případě je soud toho názoru, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí správního orgánu, které spadá pod kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s.ř.s., tj. že se jedná o rozhodnutí, které není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť se jím nezakládají, nemění, neruší či závazně neurčují práva nebo povinnosti.

Jak již bylo zmíněno shora, napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu a vrátil mu věc k novému projednání. Primárním důvodem pro tento postup bylo zásadní procesní pochybení Obvodního báňského úřadu, jenž se náležitě nevypořádal s otázkou vymezení účastníků správního řízení, jehož předmětem bylo povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru Dobříň. Podstatu sporu v projednávaném případě tak představuje posouzení otázky, zda žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakožto odvolacího orgánu, jímž bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí Obvodního báňského úřadu, podléhá přezkumu ve správním soudnictví.

V této souvislosti považuje soud za vhodné poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2010, č.j. 9 As 30/2010-219, Sb. NSS 544/2010, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že judikatura správních soudů nepovažuje rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. O tom např. svědčí i usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.2.2013, č.j. 15 A 19/2013-16, v němž bylo uvedeno, že: „Rozhodnutí, kterým správní orgán II. stupně zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátí k novému projednání a rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.“ Vydání rozhodnutí žalovaného má toliko za následek, že se věc vrátí do stádia řízení, jež bude probíhat u správního orgánu prvního stupně, tj. u Obvodního báňského úřadu, který o věci, a tedy o žádosti žalobkyně o vydání povolení k hornické činnosti v dobývacím prostoru Dobříň, znovu rozhodne. Z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného nic nemění na subjektivních veřejných právech žalobkyně, neboť tímto rozhodnutím se jí s konečnou platností práva a povinnosti nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují. Žalobkyně tak musí veškerou svou procesní aktivitu

směřovat do pokračujícího správního řízení, v němž jedině může uplatňovat námitky týkající se věci samé.

Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že rozhodnutí Obvodního báňského úřadu bylo rozhodnutím žalovaného zrušeno z důvodu tzv. opomenutého účastnictví, resp. nesprávného posouzení okruhu účastníků řízení, kdy před vydáním tohoto rozhodnutí byla žalobkyně v domněnku, že rozhodnutí Obvodního báňského úřadu již nabylo právní moci, protože se v důsledku zrušujícího rozhodnutí žalovaného domnívá, že bylo zcela bezdůvodně a protiprávně zasaženo do jejích práv. Soud si je plně vědom odlišnosti, která nastane v případě, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zrušeno a věc mu byla vrácena na základě odvolání podaného opomenutým účastníkem správního řízení (s nímž tento správní orgán vůbec nejednal, neboť jej za účastníka správního řízení nepokládal), kdy účastník správního řízení může důvodně předpokládat, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně již nabylo právní moci, oproti situaci, kdy není sporu ohledně okruhu účastníků správního řízení, ani o tom, zda bylo účastníkem správního řízení odvolání podáno řádně, tj. ve stanovené odvolací lhůtě. Soud je toho názoru, že ani v tomto případě, kdy bylo rozhodnutí Obvodního báňského úřadu zrušeno rozhodnutím žalovaného v návaznosti na odvolání opomenutého účastníka správního řízení, s kterým jako s účastníkem správního řízení nebylo vůbec jednáno, nelze dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného představovalo rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Je tomu především z důvodu, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), shora popsanou situaci předvídá v ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu, dle něhož při současném splnění dalších zákonných podmínek platí, že oprávněná osoba může podat odvolání nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků správního řízení. Takováto situace právě nastala v projednávaném případě. V této souvislosti je pak nutné poukázat na ustanovení § 84 odst. 3 správního řádu, kde je výslovně stanoveno, že po podání odvolání dle ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu je třeba zvláště dbát oprávněných zájmů účastníků správního řízení, kteří byli v dobré víře.

Soud uzavírá, že ze shora uvedených důvodů neshledal rozhodnutí žalovaného rozhodnutím, které by bylo možné považovat za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Proto soudu nezbylo, než žalobu ve výroku ad I. usnesení podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. jako nepřipustnou odmítnout s odkazem na ustanovení § 68 písm. e) a ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s.

Výrok ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle ustanovení § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl také o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000,- Kč žalobkyni, k němuž dojde prostřednictvím účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová